

DA SE ODREKNEMO BEZBOŽNOSTI

Krštenje Gospodinovo, C

Poslanica Titu iz koje je uzet odlomak kojeg smo danas čuli u drugom čitanju, upućena je kršćanima iz poganstva. Pavao jednostavno opominje kako nas milost Božja odgaja da se „odreknemo bezbožnosti i svjetovnih požuda“. Ovdje je riječ o mladoj kršćanskoj zajednici, koja se obratila iz poganstva. S jedne strane i sami su donedavno živjeli po zasadama lakomislenih poganskih običaja, a s druge strane su još uvijek uronjeni u takav svijet, jer su tada kršćani još bili izrazita manjina. Postojala je opasnost da se mlada kršćanska zajednica ponovno vrati nekim lošim poganskim običajima, da počnu ponovno uzimati udjela u razuzdanim dionizijevskim svečanostima; jednom riječju, da se kršćani razvodne i izgube u moru poganstva. Očito je da im to nije bilo lako. Zato Pavao i govori kako se pojavila milost Božja koja ih je izbavila iz takvog načina života i koja ih onda vodi da ustraju u svojoj krsnoj milosti.

Današnji bi misionari iz Afrike mogli posvjedočiti kako se ondašnja Crkva susreće sa sličnim poteškoćama. Mladi su kršćanski naraštaji, naime, još uvijek nekako ukorijenjeni u svoje stare poganske običaje, pa onda doista ima muke dok se novi kršćani odreknu nekih običaja protivnih kršćanskoj vjeri i moralu. Tako je u njih koji puta dosta teško iskorijeniti mnogoženstvo i sklonost vraćanju i praznovjerju. Rekli bismo da je to nekako razumljivo za donedavno poganske krajeve.

Netko bi rekao da se to onda baš nas i ne mora ticati. No, nećemo se izvući ni ovoga puta! Znamo dobro da je riječ Božja za nas napisana, te da Bog danas nama progovara upravo po toj riječi. Veli dakle Božja riječ da se „pojavi milost Božja, spasiteljica svih ljudi; odgojila nas da se odreknemo bezbožnosti i svjetovnih požuda te razumno, pravedno i pobožno živimo u sadašnjem svijetu.“ O čemu bi tu bila riječ?

Poslanica tumači kako nas je Krist spasio ne djelima naše pravednosti, nego kupelju novoga rođenja. Božja je to milost, pa se nitko ne može hvastati. Od Boga je sve dobro koje činimo, od Boga je da smo izabrani i da smo njegovi. Međutim, od nas se traži da onda i živimo dosljedno svome odabranju. Stoga će biti dobro zaviriti malo u svoju dušu i vidjeti kakve se to bezbožnosti kriju u meni. Koji puta se doista prenerazim kad vidim koliko u meni ima zavisti i lijenosti. Primjetim tako da mi je se teže moliti, da sve više vremena gubim na ljenčarenje ili da, nasuprot tome, dopuštam da me posao do te mjere obuzme da nemam vremena ni za sebe, ni za Boga ni za bližnjega. Odjednom otkrijem da mi baš ni misli nisu čiste, otkrivam sklonost prema „svjetovnim požudama“, ukratko, dogodi mi se da s užasom primijetim da se baš i ne razlikujem od onih koji vele da nisu vjernici niti u vjeri odgojeni. Rječnik mi je poput njihovog, poroci isti kao i njihovi, pogledi i maštanja također. I, na koncu, umjesto da budem svjetlost svijeta, umjesto da budem kvasac, gubim se u masi prosječnosti.

Danas na Blagdan krštenja Gospodinova sjećamo se svoga krštenja. Veliku smo milost dobili. Na veliko smo dostojanstvo uzdignuti. Valja nam moliti za ustrajnost, možda upravo riječima drevne molitve koju molimo na 2. vazmenu nedjelju: „Bože, ... umnoži u nama milosti, da sve dublje shvaćamo što je krst koji nas je oprao; što je Duh koji nas je nanovo rodio; što je krv koja nas je otkupila.“

Zvonko Pažin